

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1851/2015
14.09.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Биљане Драгојевић и Јасминке Станојевић, чланова већа, у радном спору тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник адвокат Александар Ковач из ..., против тужене ББ Општине Бечеј, коју заступа Општински јавни правобранилац те општине, ради поништаја одлуке и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2667/14 од 28.01.2015. године, у седници одржаној 14.09.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2667/14 од 28.01.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бечеју П1 1672/2012 од 25.02.2014. године, одбијен је тужбени захтев да се поништи одлука управног одбора тужене бр....-.../... од 05.09.2012. године, којом је тужиоцу престао радни однос код тужене, те да се обавезе тужена да тужиоца врати на рад на послове који одговарају врсти и степену његове стручне спреме, пријави га на обавезно социјално осигурање и изврши упис радног стажа у радну књижицу, те му накнади трошкове поступка са каматом. Тужилац је обавезан да туженој исплати износ од 70.500,00 динара на име трошкова парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2667/14 од 28.01.2015. године, одбијена је жалба тужиоца и потврђена је првостепена пресуда.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију из свих законских разлога.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14) и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. На друге битне повреде које могу бити ревизијски разлог у смислу члана 407. став 1. тач.2. и 3. ЗПП, наводима ревизије се одређено не указује.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је решењем Скупштине општине Бечеј од 17.03.2006. године, именован за в.д. директора тужене ББ те општине. Истога дана тужилац и управни одбор тужене закључили су уговор о раду ради обављања послова функције в.д. директора. Решењем Скупштине општине Бечеј од 01.08.2012. године, именован је директор тужене и одређен је престанак функције вршиоца дужности директора тужиоца. На основу тог решења управни одбор тужене је донео 05.09.2012. године одлуку да тужиоцу престаје функција вршиоца дужности директора тужене и да престаје са радом у тој организацији после искоришћења годишњег одмора за 2012. годину, закључно са 04.09.2012. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су закључили да је радни однос тужиоца као вршиоца дужности директора тужене туристичке организације заснован на одређено време до именовања директора те организације и да је престао због истека рока на који је заснован, доношењем решења скупштине општине као оснивача тужене о именовању директора и престанку функције вршиоца дужности директора. Налазећи да је законито оспорено решење тужене о престанку радног односа тужиоцу, нижестепени судови су побијаним пресудама одбили тужбени захтев за тражену судску заштиту.

Неосновано се ревизијом тужиоца побијају нижестепене пресуде због погрешне примене материјалног права. Врховни касациони суд прихвата као правилно правно схватање нижестепених судова на којем је заснована одлука о тужбеном захтеву, као и разлоге којима је образложена.

Тужилац је решењем Скупштине општине Бечеј, као оснивача тужене туристичке организације именован за вршиоца дужности директора тужене са овлашћењем да ту функцију обавља до именовања директора, у складу са одредбама члана 32. став 1. тачка 9. Закона о локалној самоуправи („Сл. гласник РС“, број 9/02, 33/04 и 135/04), члана 31. став 1. тачка 9. Статута општине Бечеј, чл.8. и 17. Одлуке о оснивању тужене туристичке организације и члана 12. Статута тужене. На основу одлуке о именовању тужилац је са управним одбором тужене истога дана 17.03.2006. године закључио уговор о раду у складу са одредбама члана 48. Закона о раду („Сл. гласник РС“, 24/05 и 61/05). Одредбе члана 48. Закона о раду регулишу радноправни положај директора, али се њихова примена као прописа општег карактера једнако односи и на вршиоца дужности директора. Наведене одредбе о уговору о правима и обавезама директора, као и друге одредбе Закона о раду важе и примењују се у садејству и уз примат посебних прописа којима је регулисан начин избора и мандат директора и вршиоца дужности директора тужене туристичке организације.

Уговор о раду који је тужилац закључио са управним одбором тужене ради обављања послова вршиоца дужности директора тужене по својој правној природи и садржини уговорених обавеза представља уговор о раду закључен на одређено време, како су то правилно оценили нижестепени судови. Врховни касациони суд прихвата закључивање да је трајање тог уговора везано за обављање функције вршиоца дужности директора тужене туристичке организације, тако да је истек рока на који је уговор о раду закључен везан за одлуку оснивача о именовању директора тужене. С обзиром на садржину наведених одредаба одлуке о оснивању тужене и статута тужене, као и Закона о локалној самоуправи, те одредаба Закона о раду, тужиочев уговор о раду који је он закључио са туженом приликом ступања на рад, поводом именовања за вршиоца дужности директора, несумњиво представља уговор о раду на одређено време и не може произвести дејство уговора о раду на неодређено време у смислу члана 31. став 2. Закона о раду, како то неосновано у поступку и у својој ревизији указује тужилац.

Доношењем решења оснивача о именовању директора тужене организације и престанку функције вршиоца дужности директора тужиоцу, наступио је истек рока тужиочевог уговора о раду и престао је његов основ, због чега је оспорена одлука тужене о престанку радног односа тужиоца законито донета у складу са одредбом члана 175. тачка 1. Закона о раду. Наведеном одредбом прописано је да радни однос престаје истеком рока за који је заснован, тако да је декларативном одлуком тужене само констатован престанак тужиочевог радног односа.

Из речених разлога, формални недостаци у погледу облика у којем је та одлука донета и њене садржине, на којима инсистира тужилац, позивом на одредбу члана 185. став 1. Закона о раду, који не угрожавају њену суштину и законитост, немају никаквог значаја за друкчије пресуђење. Недостатак поуке о правном леку у смислу позива на могућност и врсту правне заштите тужиоца као запосленог у односу на његова евентуално повређена права, не утичу на друкчију одлуку о тужбеном захтеву јер тај недостатак апсолутно није спречио тужиоца да покрене поступак и тражи адекватну заштиту у благовремено покренутом судском спору. Независно од постојећих формалних недостатака побијане одлуке туженог, тужилац је у пуном обиму користио своје право на судску заштиту у радном спору.

Како не постоје разлози због којих је ревизија изјављена, нити разлози које ревизијски суд узима у обзир по службеној дужности, Врховни касациони суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци пресуде.

**Председник већа - судија
Љубица Милутиновић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић